

Kränkning av svårt nackskadedrabbade leder inte till påföljd i Sverige.

När en lärare i slöjdsalen mobbar en elev anses detta vara så kränkande att ärendet tas upp i domstol och medför ekonomisk kompensation för en kränkning!

När tusentals nackskadade inte får nödvändig vård till följd av att svenska myndigheter förhindrar att fungerande metoder att fastställa och behandla livshotande skador får användas eller när försäkringsbolag genom avtalsbrott förvägrar ersättningar till följd av de i en olycka uppkomna skador och besvär, tvingas skadade uppleva att ingen reaktion sker från samhällets företrädare – trots att kränkning har skett av grundläggande mänskliga rättigheter till både korrekt vård och rättvis behandling i domstol.

Total tystnad råder då istället i våra massmedier. Den med skador betraktas närmast som en parias, som ”försöker utnyttja samhällets resurser”.

Oavsett om det rör sig om att drabbade inte får nödvändig vård - när sjukvårdens företrädare förhindrar att kunskap om internationellt fungerande vårdmetoder blir accepterade - eller att försäkringsbolag bryter mot villkoren gällande för betalda trafikförsäkringar, motarbetas de grundläggande mänskliga rättigheter ett civiliserat samhälle har skyldighet att upprätthålla.

Inte ens på ledande sjukhus i Sverige tycks det vara en självklarhet att det skall gå att förmedla senaste kunskap i medicinska och juridiska frågor - fastän enligt statuterna även patientorganisationer skall kunna anordna seminarium där - för att vårdgivare, myndigheter och drabbade skall få korrekt information - samt att de senare skall kunna få tillgång till nödvändig vård.

Måne dessa frågor är alltför kontroversiella för en sjukvård utan rätt kunskap och resurser?

Tänk att svensk sjukvård inte kan diagnostisera vissa åkommor eller att försäkringsindustrin med hjälp av välbetalda s k sakkunnigläkare förnekar samband mellan inträffade trafik-, fall-, arbets- eller idrottsskador och uppkomna besvär (ett avtalsbrott enligt Finansinspektionen).

Tänk att följden blir att alltför många skadedrabbade förlorar sina mål i domstol - när de vågar trotsa sitt försäkringsbolags medvetna politik att smita från rätten till de ersättningar som t ex trafik-, hem- eller personförsäkringar skulle stå för.

Beror detta på att domare saknar tillräcklig medicinsk kunskap eller rör det sig om brister i lagstiftningen?

Tänk tanken att läkare på ett stort sjukhus skulle kunna intervensera så att en sjukhusledning bryter mot ett skriftligt avtal med en patientförening, vilken lovats få hyra lämplig lokal för ett seminarium. Skulle skälet kunna vara att ny kunskap bevisar att försäkringsläkare under många år hävdade åsikter, vilka inte stämmer med senaste internationella vetenskap?

Skulle inte det vara en kränkning utan like mot alla med allvarliga skador, vilka under årtal förnekats den nödvändiga vård, vilken kan erhållas utanför Sveriges gränser, men inte här.

Särskilt som ett sådant seminarium skulle kunna bibringa senaste kunskap till inte bara skadade och deras anhöriga, utan även till läkare, advokater, tjänstemän vid olika myndigheter, ledande politiker, journalister vilka på olika sätt vill informera allmänheten om vilka möjligheter som finns när det gäller diagnos, behandling och rehabilitering av den här typen skador. - Något som medför att en säker inkomstkälla försvinner när sanningen om vad som gäller blir uppenbar?

Tänk att flera månader av förberedelser genomförts för att organisera seminariet, lämpliga föredragshållare engagerats, upplysning om det kommande seminariet har spritts på allehanda vis, samt att anmälningarna börjat strömma in!

Då inträffar det som inte skulle få ske!

Ett skriftligt avtal bryts några veckor innan seminariet skall starta – med hänvisning till att en läkare protesterat mot att ett sådant seminarium skall få hållas!

Vilka skäl angavs egentligen?

Skulle inte denna hantering vara kränkande för alla dem, vilka under många år av svåra lidanden inte fått den vård de behöver, eller för den idéella patientorganisation som lagt ner alla krafter på försöka se till att skadedrabbade skall få adekvat vård och rättvis behandling – även i Sverige?

Att en sådan situation över huvudtaget skulle få inträffa, utan påföljd, måste betraktas som både grav kränkning av skadedrabbade och deras förbund, Nackskadeförbundet!